

[Aksel Larsen.]

indgået af regeringen og et folketingsflertal, uden at man har villet spørge om folkets mening eller rette sig efter folkets mening.

Statsministeren siger, at hvis vi ikke var gået ind under Atlantpagten, havde vi været i en våben- og værgeløs isolation. Det er aldeles ikke rigtigt. Det, man gjorde, da man gik ind i Atlantpagten, var, at man erklærede sig for en bevidst fjende af den stormagt, der ligger Danmark nærmest, aldrig har gjort Danmark fortræd, men kun har gjort Danmark venskabs tjenester, og at Danmark nu handler som kommanderet vasal af en fremmed magt, der vil krig.

Ja, tiden tillader deværre ikke, at jeg kommer særlig ind på udenrigsministerens lange tale, men jeg håber, at der kommer tid og lejlighed til her i tinget og fra tingets talerstol at påvise, hvad udenrigsministeren selv så udmærket ved, at udenrigsministerens skildring af årsagerne til Koreakrigens opståen er diametralt modsat sandheden, at det er en skam og skændsel, at Danmark har en regering, som understøtter myrdrierne i Korea, og hvad udenrigsministeren udmærket vel ved, at Danmark aldeles ikke fører nogen selvstændig udenrigspolitik, men at udenrigsministeriet stadigvæk kan sammenlignes med et ekspeditionskontor. Udenrigsministeren siger ganske vist: Danmark har dog anerkendt folkeregeringen i Kina, og det har Amerika ikke, og vi har i en komité i De Forenede Nationer stemt for, at der skulle folkeregeringen i Kina repræsenteres, eller Chiang Kai-Sheks repræsentant skulle smides ud, hvad der kommer ud på det samme, og det er et bevis på, at vi ikke retter os efter Amerika. Lad mig minde udenrigsministeren om, at den danske regering ikke kunne tage sig sammen til at anerkende Kinas folkeregering, før dette var sket af England. Man demonstrerede altså aldeles ikke nogen selvstændighed. Men jeg må erkende, at min skildring måske var for kortfattet, for selvom England er reduceret til en anden rangs magt, er England naturligvis en stor magt i forhold til Danmark, og derfor sker det naturligvis også, at den danske regering, når den skal drive udenrigspolitik, ser sig om og spørger England, hvad der passer sig for os at gøre.

Må jeg iøvrigt overfor udenrigsministerens urigtige skildring af forholdene omkring

Koreakrigens opståen og forløb have lov til at stille et eneste spørgsmål, som karakteriserer det hele. Var det som udsending for De Forenede Nationer, at præsident Truman rejste 11 000 km for at få en samtale med sin noget selvstændige prokonsul i Østasien, Mac Arthur? Er Mac Arthur general for De Forenede Nationer og står han under De Forenede Nationers kommando, eller står han under Amerikas kommando? Eller er han lige så selvstændig som mangfoldige romerske prokonsuler og guvernører var?

Udenrigsministerens påstand om, at Danmark kun har anerkendt forhandlingsgrundlaget, har han selv dementeret eftertrykkeligt ved at redegøre for Atlantrådets resolution af 26. september, som han selv har stemt for. Udenrigsministeren ved, at det er urigtigt, når han påstår, at enhedskommandoen er den selvfølgelig konsekvens af tilslutningen til Atlantpagten. Jeg har dokumenteret det i fredags; jeg henviser til, hvad jeg sagde ved den lejlighed.

Udenrigsministeren forsøger at komme udenom min dokumentation af, at rigsdagen kunne og burde være indkaldt, ved slet ikke at snakke om det, men blot sige: man kunne ikke spørge rigsdagen, da den desværre ikke var inde. Ja, men det, det drejer sig om, er, hvorvidt rigsdagen kunne være indkaldt. Det er det spørgsmål, jeg har rejst. Må jeg forøvrigt sige, at kravet om ekstraordinær indkaldelse af rigsdagen blev rejst, nemlig af kommunistisk parti, så det er urigtigt, når udenrigsministeren og statsministeren her søger at fremstille det, som om ingen har forlangt rigsdagen indkaldt.

Det ærede medlem hr. Poul Hansen (Kalundborg) fandt det ligesom statsministeren nødvendigt påny at bestige kommunistforskrækkelsens udgangsgang, og det er forståeligt. Hans påstande blev ikke mere rigtige, heller ikke mere urigtige af at blive gentaget. Det ærede medlem hr. Poul Hansen (Kalundborg)s nedrakkende og urigtige omtale af forholdene i Østeuropa i almindelighed og i den tyske demokratiske republik i særdeleshed viser, at han forsøger at forvandle den bog, han skrev i 1945, til en glemmebog. Før krigen levnedet det ærede medlem hr. Poul Hansen (Kalundborg) ikke Sovjetunionen ære for to skilling; han kunne ikke omtale den uden at sige onde ord om den. I 1945 begik han så en bog, hvori han som